

loven om en konkurslignende behandling af insolvente selskaber indtil videre opretholdes.

I *stk. 3* er indsat en bestemmelse om, at samtlige bekendte fordringshavere skal underrettes om en forlængelse af fristen fra otte uger til tre måneder. Af hensyn til tre ugers-fristen i § 1 b er det af betydning for fordringshaverne at vide, hvornår virkningerne af anmeldelsen om betalingsstandsning udløber.

Til § 39 g.

Bestemmelserne i *stk. 1* er i overensstemmelse med betænkningssudkastets § 203 og § 15, stk. 3.

Stk. 2 henviser til retsplejelovens regler om kære af skifterettens afgørelser i konkurs.

Til nr. 16.

Der henvises til de almindelige bemærkninger 6-7.

Lovforslagets §§ 40-50 og §§ 50 b og 50 c svarer med enkelte redaktionelle ændringer til betænkningssudkastets §§ 17-29, jfr. betænkningen s. 71-89. § 44, stk. 3, svarer til betænkningssudkastets § 24 og § 45 til betænkningssudkastets § 8. Om § 50 a henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse. I § 50, stk. 2, er foretaget en tilføjelse, som nærmere omtales i bemærkningerne til denne paragraf.

Til § 41.

I betænkningen s. 72 ff fremhæves det, at udvalget har anset det for betydningsfuldt i videst muligt omfang at nå frem til ensartede konkursbetingelser i de nordiske lande. Der har været enighed mellem de nordiske udvalg om, at grundbetingelsen for at erklære en skyldner konkurs bør være, at han er insolvent, dvs. at han ikke er i stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder. Det danske og det svenske udkast gør dog den begrænsning heri, at en blot forbigående betalingsudygtighed ikke skal være nok til, at konkurs indtræder.

Det danske udvalg har i og for sig ment, at der herved var givet en tilstrækkelig bestemmelse af den grundlæggende konkursbetingelse, men efter et stærkt ønske fra svensk og norsk side er i udkastets § 18 (lovforslagets § 41) anført nogle tilfælde, hvor insolvens i almindelighed skal antages at foreligge, men hvor skyldneren dog kan undgå konkurs ved at godtgøre, at han ikke desto mindre må anses for solvent. Navnlig den gældende bestemmelse i konkurslovens § 44 om såkaldt konkursbeskikkelse er i praksis blevet misbrugt som pressionsmiddel ved inkassation af fordringer. Under hensyn til den afsvækkelse, som sker ved, at der åbnes skyldneren mulighed for at undgå konkurs gennem bevis for solvens eller som følge af andre særlige omstændig-

heder, der afskærer en formodning om insolvens, har udvalget ment at kunne gå med til reglen.

Efter betænkningssudkastet og lovforslaget bortfalder kravet om, at den fordring, hvorpå konkursbegæringen støttes, skal være forfalden, jfr. betænkningen s. 73.

Til § 45.

I bestemmelsen, der gengiver indholdet af betænkningssudkastets § 8, som er en fælles regel for konkursbegæring, begæring om tvangsakkord og anmeldelse om betalingsstandsning, er yderligere medtaget skyldnerens personnummer blandt de oplysninger, der så vidt muligt skal anføres i konkursbegæringen. Indgives denne af en kreditor, er det ikke nødvendigt, at han foranstalter særlige undersøgelser for at udfinde skyldnerens personnummer. Kender han det ikke, har han ingen pligt til at søge det oplyst.

Til § 50.

Bestemmelsen i *stk. 2, 1. pkt.*, om, at skifteretten træffer de nødvendige foranstaltninger til at hindre uberettiget råden, findes ikke i betænkningssudkastets § 27, stk. 2. I betænkningen s. 87 siges det imidlertid, at rådighedsfratagelsen bør lyses på skyldnerens faste ejendomme, og at omsætningsgældsbreve, bankbøger m. v. bør fratages skyldneren. Justitsministeriet, som kan tiltræde dette, finder det rigtigst, at en udtrykkelig bestemmelse herom optages i lovteksten.

Til § 50 a.

Bestemmelsen tilsigter at opretholde den gældende regel i konkurslovens § 48 b, som er nødvendiggjort af den nordiske konkurskonvention af 7. november 1933, jfr. bekendtgørelse nr. 249 af 1. september 1934. I betænkningssudkastet findes ingen tilsvarende bestemmelse, idet udvalget har forudsat, at konventionen blev ændret, inden den ny konkurslov trådte i kraft.

Til nr. 17.

Ændringen er i overensstemmelse med princippet i betænkningssudkastets § 105, stk. 2.

Den gældende regel giver kun skifteretten adgang til at beslutte fortsættelse af skyldnerens forretninger, dersom en pludselig standsning ville påføre boet betydelig skade. I betænkningen s. 201 antages det derimod, at man ikke kan opstille en fast hovedregel om, hvorvidt virksomheden skal fortsætte eller ikke. Er der mulighed for afhændelse, vil selv en kortvarig standsning kunne medføre et betydeligt